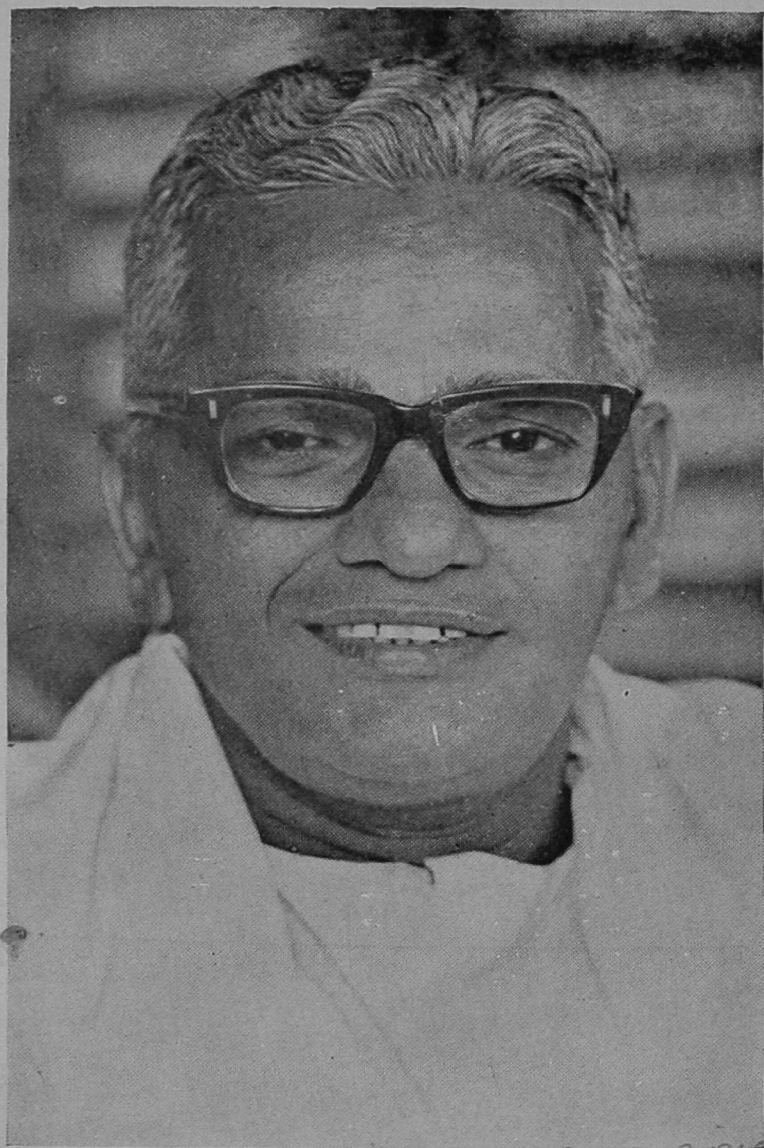

R E P L Y
TO
THE QUESTIONNAIRE
ISSUED BY
THE CENTRE-STATE RELATIONS INQUIRY COMMITTEE
1970

K. PARAMASIVAM
General Secretary
Justice Party

K. PARAMASIVAM

PREFACE

Clarifying the Dravida Munnetra Kazhagam's State autonomy demand on April 9, 1972 at the Chingleput District DMK Conference at Kancheepuram, the birth place of the late lamented ANNA, Dr. M. Karunanidhi said Defence, Foreign Affairs, Communications and printing of Currency need not be given to the States and that the allocation of the remaining powers between the Centre and the States could be settled through discussions. He emphasised the fact that all parties including the CPI and the CPM had stressed the need for more powers to States, and leaders like Messrs. Sadiq Ali, C. Rajagopalachari, J.P. Narain and Veerendra Patil had supported the demand and issued statements from time to time. He pleaded that the demand should not be rejected merely because the DMK voiced it.

The dynamic and energetic Chief Minister of Tamil Nadu while spelling out DMK's demand for autonomy, reiterated the Party's objective for securing more powers for the States. He made a fervent plea to the Central Government to formulate a scheme based on the report of the Rajamannar Committee. This, he said, was necessary to strengthen the Centre with a view to maintaining the unity and security of the country, while at the same time enabling the States to discharge their responsibilities to the people better.

In the present political situation it is but appropriate and pertinent to recall that the Justice Party has always stood for State autonomy. And when the Centre-State Relations Inquiry Committee constituted by the Government of Tamil Nadu under the chairmanship of Dr. P. V. Rajamannar issued a questionnaire in 1970, I had the privilege of sending the views of the Justice Party in reply thereto to the Chairman. Dr. Rajamannar graciously acknowledged receipt of my letter enclosing the views.

As it is felt that the views of the Justice Party can be classified as a desideratum in the context of the clarification and plea made by the Chief Minister at the Chingleput District Conference of the DMK, they are brought out in the form of a booklet. I am sure it will prove to be of utilitarian interest to students and others so that there need be no suspicion about the *bona fide* demand of the DMK.

MADRAS

13-4-1972

K. PARAMASIVAM

K. PARAMASIVAM,
General Secretary,
Justice Party.

MADRAS-5.
Date : 25-9-1970.

Dear Sir,

I am enclosing herewith replies to the questionnaire expressing the views of the Justice Party in the matter. Please acknowledge receipt.

Yours faithfully,
(Sd.) K. PARAMASIVAM.

To
Dr. P. V. Rajamannar,
Chairman,
Centre-State Relations
Inquiry Committee,
MADRAS-1.

1. Book I E.
2. Raja (PV)
3. Justice Panty.
4. Panamra (K), G.S.
Jus P. T.N.

See also

Justice Panty T.N.

call no.

Hee / T N. C-S. R. I. com.
(1970)

TIR / Reply to the Gov.
by Justice Parity.

A

Federal System under the Constitution as the basis of Centre - State Relations.

The Indian Constitution does not provide satisfactorily for the federal structure envisaged in the Questionnaire. The description of the Constitution by Mr. K. C. Wheare as quasi-federal is absolutely correct.

The Constitution should be drastically amended so as to make India a true federation by providing for a redistribution of powers and vesting all powers in the States except Defence, Foreign Affairs, Communications and Currency and the like which alone should be vested in the Centre with powers necessary to raise finances required for these purposes.

B

Administrative and Executive Fields

The executive power of the State is curtailed by some of the provisions of the Constitution. The provisions which impinge on the executive authority of the State enable the Union to effectively assume to itself the executive powers of the State. The two articles which magnify the power of the Union by empowering the Union executive to issue directions to the State Government to ensure that the latter comply with, and do not impede or prejudice, the laws of the Union or the Union executive in the exercise of its authority, are articles 256 and 257. There is no precedent for the two articles in any other Federal Constitution.

Article 365 highlights the subordinate position of the States. In a case where the Union is aware of the fact that its directions could not be complied with by the State, the Union could still issue directions under articles 256 and 257, and create a situation enabling the Union to invoke its powers under article 365 on the ground of failure by the State to implement its directives. Viewed from this angle, articles 256 and 257 appear to be objectionable and constitute a serious intrusion into the executive field of the Unit. Even at the time of framing of the Constitution, article 365 was denounced by several members of the Constituent Assembly including Mr. Thakur Das Bhargava and Pandit H. N. Kunzru. This article was introduced in the Constituent Assembly just a few days before the Constitution was adopted by that body. Some of the opponents of the article complained that it resembled the hated section 93 of the Government of India Act, 1935 'in all its nakedness and power' and charged the Union with lack of faith in the units. It is article 365 which renders articles 256 and 257 most objectionable. Two courses are open. One is the omission of articles 256 and 257 in their entirety. The other, in case articles 256 and 257 are to be retained, is to provide that in a case where it is alleged that any State has refused to comply with, or to give effect to, the directions issued by the Central Government no further action should be taken by the latter except after obtaining the opinion of the Supreme Court regarding the propriety, feasibility or otherwise of the directions.

Next, for the purpose of effective co-ordination between States and for discussing subjects in which some or all of the States, or the Centre and one or more of the States, have common interest, an Inter-State Council should be established under article 263. In this connection it may be recalled that the Study Team of the Administrative Reforms Commission has also strongly recommended the establishment of an Inter-

State Council under the said article. The proposed Council should consist of the Chief Ministers or their representatives with the Prime Minister as the Chairman. The other Ministers of the Central Cabinet such as the Home Minister or Finance Minister may be co-opted as occasion warrants, but the Central Ministers need not be members of the Council. If the Council is to be really effective, its recommendations should be made binding on the parties or at least some statutory provision should be made whereby its recommendations could be placed before the Legislature concerned indicating the action taken thereon and explaining the reasons as to why the recommendations were not accepted in any given case.

Article 150 relates to the form of accounts of the State. The Comptroller and Auditor-General of India has to prescribe the form of accounts of the State. In prescribing the form of accounts of the States, the Auditor-General has to obtain the approval of the President. While the Auditor-General of India may continue to exercise functions in relation to accounts of the State also, it would be more appropriate if in relation to accounts of the State, the approval of the Governor is obtained regarding their form instead of that of the President, consistent with the concept of federalism.

Article 213 relates to the promulgation of Ordinances by the Governor. Inasmuch as the need for the Governor obtaining the previous instructions of the President before promulgating an Ordinance appears to be an anachronism in a true federal structure, the proviso to article 213 should be omitted.

Article 338 (3) is another instance of the Union dealing with a subject which is purely of local importance. Inasmuch as the list of backward classes is prepared by the State Government and the Government of India do not come into the

picture, the President need not therefore, be saddled with the responsibility of preparing a separate list of backward classes. The article may be so amended as to make it clear that the reference to Scheduled Castes and Scheduled Tribes in that article will include reference to such other classes of people as are treated as the backward classes by the State Government.

Articles 341 (1) and 342 (1) are also purely of local importance. It is the State which is conversant with the conditions of the Scheduled Castes and Scheduled Tribes. In fact, the lists of Scheduled Castes and Scheduled Tribes have been prepared only in consultation with the Governor as required by the Constitution. It is, therefore, necessary that the power to declare any caste as Scheduled Caste or Scheduled Tribe should be vested in the State itself.

C

Legislative Field.

The Union List consists of 97 entries of which 12 relate to taxation. The State List consists of 65 entries of which 19 relate to taxation. The Concurrent List consists of 47 entries and the only entry which may be said to relate to taxation is that dealing with stamp duties other than duties or fees collected by means of judicial stamps.

Apart from the entries in the Union and Concurrent Lists empowering Parliament to enact laws, there are various provisions in the Constitution which enable Parliament to make laws for the whole country, e. g., the composition of the State Legislative Council, preparation of lists of Scheduled Castes

and Scheduled Tribes, etc. The residuary power of legislation and taxation is vested in the Union.

Growing demand for greater autonomy seeks a reappraisal of the above powers. Accordingly it is suggested that the first 22 entries and entries 25 to 39 and 41, 42, 46, 49, 50, 51, 56, 57, 58, 59, 73, 74, 75, 80, 81 and 93 to 96 may remain in the Union List.

Entries 52, 53 and 54 relate to industries, oil fields, mines and mineral development. There seems to be no justification as to why Parliament should be empowered to deal with industries, oil fields, mines and mineral development situated within a State.

Entry 76 empowers Parliament to legislate in relation to the audit of the accounts of the States. Audit of the accounts of the States is a matter which should normally speaking be left to the State Legislatures to deal with. There is, therefore, no justification for Parliament having exclusive power to deal with these matters.

Entry 78 refers to constitution and organisation of the High Courts and persons entitled to practise before the High Court. The High Court is an important limb of the State administration. The power to deal with the Constitution and organisation of the High Court and the legal profession may well be vested in the State itself.

Entry 79 has to be read with article 230. The provisions relate to Union territories. Therefore, it is necessary that the power should continue to vest in Parliament alone. But it may, however, be provided that before Parliament enacts any law on the subject 'extension of the jurisdiction of a High

Court to, and exclusion of the jurisdiction of a High Court from, any Union territory', the State concerned should be consulted.

All the subjects in the Concurrent List may with advantage be transferred to the State List. So also the Constitution should be amended to expressly vest residuary powers in the State Legislature instead of in Parliament. So long as the Fundamental Rights remain intact, the States could not enact any law repugnant to principles of natural justice or contrary to well established judicial or statutory principles.

Article 249 relating to power of Parliament to legislate with respect to a matter in the State List in the national interest is highly objectionable and inconsistent with the concept of a federal distribution of powers. It really militates against the fundamental principle of federalism.

Articles 22 (7), 33, 35, (a) (i) and 158 (3) are some of the other articles which confer powers on Parliament in relation to subjects in which the States are vitally interested. Those powers should be transferred to the State Legislature.

Articles 169(1), 170(3), 171(2), (3) and (4), 172(1) proviso, 172(2), 173(c) 191(1) (e) and 193 relate to the composition of State Legislature or a House thereof and penalty for sitting in a House unauthorisedly. These matters should appropriately be dealt with by the State itself.

Article 287 empowers Parliament by law to provide for the levy by the State of a tax on the consumption or sale of electricity. It is a restriction on the power of the State to levy taxes. This article should also be omitted.

Incidental to the power of legislation vested in the State is the provision in the Constitution contained in several articles

requiring the reservation of certain State Bills for the consideration of the President. If the suggestion that all the subjects enumerated in the Concurrent List should be transferred to the State List is accepted and implemented the need for reserving a large number of bills falling under the Concurrent field for the consideration of the President will be obviated.

Article 254(2) corresponds to section 107(2) of the Government of India Act, 1935. With the repeal of the Concurrent List and the inclusion of the subjects specified in it in the State List, the need for article 254(2) will become redundant.

In a federal set up, there is no scope for one of the parties, namely, the Centre to act as a sort of guide to ensure compliance with the Constitution. The High Courts and the Supreme Court have been entrusted with this function. All things considered dispassionately, it may be safely stated that the provision for reservation of State Bills for the consideration of the President is a superfluity and may be said to act as an irritant in most cases.

D

Finance: Taxing Powers ; Distribution of Revenues ; Grants and Loans from Centre.

The taxes which the Union could levy are specified in entries 82 to 92-A of the Union List and those leviable by the State are specified in entries 45 to 63 of the State List. Entry 44 of the Concurrent List refers to stamp duties other than judicial stamps but not including rates of stamp duty.

The proceeds of duties of customs including export duties, corporation tax and wealth tax are wholly appropriated by the Center.

All the States have been complaining about the exclusion of the Corporation tax from the divisible pool and have been agitating for a long time for the division of the proceeds from the tax between the Union and the State.

The revenue derived from corporation tax has outstripped the revenue derived from the levy of tax on income of individuals. It is the corporate sector which contributes a substantial portion to receipts under the Income tax Act. In pith and substance, the corporation tax is a tax on income. This will be clear from the definition of the term 'corporation tax' in article 366(6). It is not suggested that the entire corporation tax should be allocated to the States. What is advocated is that the tax also should be treated on the same footing as other items of Income-tax. It is, therefore, necessary that suitable provision should be made in the Constitution itself including corporation tax in the divisible pool.

Customs and export duties are similar to excise duties. Excise duties are now distributable, though not compulsorily and in fact successive Finance Commissions have determined the share of the various excise duties.

It will be only reasonable, if the proceeds from the export and customs duties also are distributed between the Union and the States. These are the duties which yield considerable revenues and with increased economic growth under the Five Year Plans, the yield from customs and export duties will also increase. There is no reason why the States should not have a share in those two duties.

In the field of Centre-State relations, the Finance Commission occupies a unique position forming a vital link between the Federal Government and the regional Government avoiding the **Stresses and strains** which would otherwise have

cropped up between the two layers of Government. It may in a sense be said to play the part of an **Ombudsman** for the States in their financial relations with the Centre. Every Finance Commission has been flooded by the States with grievances of one sort or other. It must be said to the credit of the Commission that it has dealt with each one of those grievances objectively and has suggested remedies and offered solutions for the most intricate problems. The confidence that the State have reposed in it is due entirely to its independence and impartiality and its ability to hold the scales even as between competing claims. The Finance Commissions have been functioning for a fairly long time and it is desirable to expressly provide in the Constitution that their recommendations would be binding on all the parties concerned. The Commission should also be made a permanent body and the personnel of the Commission should be settled after consulting the Inter-State Council.

The creation of the Planning Commission by an executive order of the Central Government and the extra ordinary powers entrusted to that body have had the effect of reducing considerably the autonomy of the States, even in respect of spheres of activity which under the Constitution have been exclusively allotted to the States. The Planning Commission therefore, should hereafter function only as a body of experts confining itself to technical details and to an examination of plans which may be prepared by the respective States.

The problem of indebtedness of the States has put a heavy strain on the relationship between the Centre and the States. As recommended by the Administrative Reforms Commission, a Committee of financial experts may be set up to consider the entire issue. It is hoped that that Committee will invite representations from the States and consider them in an objective and impartial manner.

E Judiciary

The jurisdiction of the Supreme Court should be restricted to cases arising between persons residing or carrying on business or employed in two different States or between a State and a person residing or carrying on business or employed in another State or between the Union and a person residing or carrying on business or employed in a State or between one State and another State or between the Union and a State.

The Centre should have nothing to do with the appointment of Judges of the High Court. Appointments of the Judges should be made by the President on the recommendation of the Chief Minister of the State in consultation with the Chief Justice of the High Court of the State and the Chief Justice of India. Consequently, all power relating to the removal of the Judges of the High Court, determination of terms of service etc. should be vested in the State. The power of presenting an address for such removal should be transferred from Parliament to State Legislature.

F Public Services

The existing All-India Services should be abolished and the provision for the creation of new All-India Services should be repealed.

Recruitment of personnel by the Union Public Service Commission for posting them to States by the Centre should be discontinued. With the adoption of the regional language as the official language by the various States, the selection of

officers for manning Central Government offices by a distant Central agency, not familiar with local conditions, is bound to create disharmony.

Consistent with the autonomy of the State, the power now conferred on the Central Government to remove from office the Chairman or a member of the State Public Service Commission has to be transferred to the State.

G Elections

All the powers relating to elections to and composition and membership of the State Legislatures should be vested in the State Legislatures and neither Parliament nor the Central Government should have any power to deal with these matters.

H Miscellaneous Topics

I. Territory

The territorial integrity of the States as now constituted, should not be interfered with, except with the express concurrence of the States.

II. Special provisions for Scheduled Castes, Scheduled Tribes and Backward Classes in educational institutions run by religious or linguistic minorities.

Although the directive principles of State policy require both the Union and the States to make provision for the

advancement of the backward classes of citizens in the field of education, it is the State Government and the State Legislature which have to take the initiative in the matter. The legislative power and the executive authority in relation to education are vested in the State. The Union Government is not directly concerned with the subject. In furtherance of the policy of the State Government to provide greater opportunities for the weaker sections of the people in the matter of education, the State Government has to secure reservation of seats in educational institutions for members of the backward classes. This obviously cannot be done by the Union Government.

Clause (4) of article 15 empowers the State to make special provision for the advancement of any socially and educationally backward classes of citizens or for the Scheduled Castes and the Scheduled Tribes. The said clause (4) was inserted to override the decision of the Supreme Court in the State of Madras V. **Champakam**. In that case, it was held that article 29 (2) was not controlled by article 46 and that the Constitution did not intend to protect the interests of the backward classes in the matter of admission to educational institutions. There, the 'Communal G.O.', which reserved seats in Medical and Engineering Colleges for Scheduled Castes, Scheduled Tribes and backward classes, was struck down as being violative of articles 15 (1) and 29 (2) and, therefore, void. In order to get over the situation, clause (4) of article 15 overrides that article and clause (2) of article 29. But it will be observed that article 15 (4) does not qualify in any manner the provisions of article 30. Article 30 guarantees to all religious and linguistic minorities the right to establish and administer educational institutions of their choice. Educational institutions run by religious and linguistic minorities get aid from the Government and are recognised by the Government. The State Government in order to expand the facilities available for the education of

the weaker sections of the community, has to require the institutions run by minorities also to reserve a specified number of seats for members belonging to the backward classes Scheduled Tribes and Scheduled Castes.

Article 30 is not subject to any condition or restriction and the State Government cannot insist upon seats being reserved for its nominees in institutions run by the minority communities. This is likely to hamper the policy of the Government in the matter with the increased demand for education at all levels. It is but reasonable that the minority communities also should participate in the nation building activity of providing education to the weaker sections of the people. The minority institutions receive aid and recognition as any other institution. It is, therefore, suggested that clause (4) of article 15 may be so amended as to make it clear that nothing in article 30 prohibits the State from making special provision for the backward classes of citizens. This amendment will go a long way in easing the pressure on educational institutions owned and controlled by the State Government or financed by them.

III. Governor.

The Governor should be appointed with the prior approval of the State Government concerned.

By virtue of the powers of appointment and removal vested in the Central Government, the Governor is virtually a subordinate of that Government. This position of subordination and the possibility of the Central Government granting him extension of the term of office or some other suitable assignment may be said to affect the individual judgment or discretion of the Governor in the discharge of his functions as

the head of the State. The existing provisions make him an agent of the Central Government. It is, therefore, desirable to lay down some guidelines as to the matters in respect of which he should consult the Central Government or in relation to which the Central Government could issue directions to him. In no case should the Governor be continued in office, if the Chief Minister desires his recall or transfer.

Laying down of principles by way of amendment to the Constitution is necessary to govern the relationship between the Governor and the Central Government on the one hand and the relationship between the Governor and the State Cabinet on the other. The Governor should however be bound by the advice of his Cabinet on all occasions except of course when a Proclamation of Emergency is in operation in the State owing to war or external aggression.

IV. Representation of States in Parliament.

With more powers given to States, there will be no need to have two houses of Parliament at the Centre. The two houses may be replaced by a federal legislative body in which every State would have an equal voice irrespective of population. Simultaneous with the election of Chief Ministers of States, the representatives from the States to the federal legislative body will also be elected. In the Central set-up they will present the States' aspirations and guard the States' rights.

V. Language.

The language policy of the Centre cannot be accepted. The regional language of each State should be the official language of that State and English should be the link language between the Union and the States and the States *inter se*. Members of the Central Services employed in a State should be

well conversant with the regional language. All communications by and between such officers and the Government of the State and its officers should be in the regional language.

VI. Property.

Consistent with autonomy of the States, lands, minerals and other things of value underlying the ocean within the territorial waters or the continental shelf should vest in the adjacent State and not in the Union.

VII. Trade and Commerce.

It is necessary that there should be express provision empowering the State to impose restrictions on the freedom of trade, commerce and intercourse within the State or with another State so as to enable the State itself to secure an equitable distribution of articles, supplies and services without the aid of the Central Government.

VIII. Planning and Development.

The Industries (Development and Regulation) Act, 1951 should be repealed and replaced by an Act providing for control of the Centre in respect of only a few industries, including industries relating to defence, which are of national importance and industries that require or employ a capital of not less than twentyfive crores of rupees. The State alone should have the power to grant licences for the starting of new industrial undertakings in the State by the private sector or the public sector. The system of licensing by the Central Government now in force has greatly hampered and impaired the industrial development in the States.

The State should be entitled to start and carry on any industrial undertaking except those specially reserved for Central control with or without foreign collaboration.

There should be a block allocation of Foreign Exchange for each State which may be increased on the recommendation of the Finance Commission in consultation with the Planning Commission consisting only of experts in the technical and economic spheres.

The Planning Commission should confine itself to technical details and should have no executive or political dealings. The State Government should have the final voice in drawing up plans for the State.

IX. Emergency Provisions.

The provisions relating to constitutional breakdown in the States (article 356) and to financial emergency in the States (article 360) should be omitted.

X. Law and Order.

There have been of late instances in which in the sphere of law and order in certain States the Union Government and the Government of the States concerned confronted each other. The principal instrument available to the Government of a State for the maintenance of peace and tranquillity is the police force. 'Police, including railway and village police' is also a State subject. The disputation between the States and the Union in relation to maintenance of public order within a State centres round the stationing and operation of the Central Reserve Police by the Union in the States, without consulting the State concerned and in some cases contrary to the express wishes of the Government of the State.

The State police should be relied on for maintenance of peace within the State. The interference of the Union in the upkeep of law and order in a State seems to be contrary to the provisions of the Constitution. The Central Reserve Police should not be utilized by the Centre for maintenance of law and order which is a police function and therefore outside the legislative and executive field of the Union. In exceptional circumstances however, the Central Reserve Police may be sent to a State, if there is a request from the State Government for its deployment.

XI. Harmony between the Centre and States.

Harmony between the Centre and the States rests in an ideal federal system, where the Centre and the States occupy positions of equality. The Centre and the States should enjoy complete autonomy in their respective spheres assigned to them by the provisions of the Constitution which as they exist now adversely affect the autonomy of the States. A proper balance in the relationship between the Centre and the States completely doing away with the dominant position of the Centre and the consequent subordination of the States will go a long way in favour of decentralisation to ensure the autonomy of the States.

For ensuring proper and harmonious relations between the Centre and the States, all the provisions of the Constitution based on an assumed superior and dominant position of the Centre in relation to the States should be omitted from the Constitution, to start with.

XII. Amendment of the Constitution.

In a federal set up, it is necessary to ensure that the units are always associated in full measure with any amendment of the Constitution.

The Constitution has been altered so far by 23 Amending Acts and some of them had modified in a substantial degree provisions of major importance including the Fundamental Rights. It cannot, therefore, be said to be rigid.

What is of utmost importance is the extent to which the State be associated in the amending process. Under the proviso to article 368, ratification by only one-half of the States is required and that too only for the amendments relating to the provisions mentioned in that proviso. With the federalising process in operation, it is always safe and desirable to associate a substantial number of States in the amending process, without making it either too rigid or too flexible. It is, therefore, considered that it will be salutary to lay down that the ratification of the Constitutional amendments should be by at least two-thirds of the States. This will increase the sense of participation of the States in the process relating to the alteration of the Constitution, besides ensuring stability and acting as a check against hasty amendments of the Constitution.

There is no justification to restrict the process of ratification to the provisions specified in the proviso to article 368. Consistent with the federal concept, it is urged that any amendment of the Constitution, whatever its nature, should need ratification by at least two-thirds of the States.

XIII. Interim Measures.

Regarding the question of invoking clause (1) of article 258 for the devolution on the State Government of the executive powers of the Union in relation to all or any of the matters dealt with above, pending final decision and implementation, the reply is in the affirmative.

CENTRE-STATE RELATIONS INQUIRY COMMITTEE
TAMIL NADU

Chairman:

Dr. P. V. Rajamannar

Members:

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar

Dr. P. Chandra Reddy

KURALAGAM (2nd Floor)

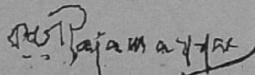
MADRAS-1

Dated September 26, 1970.

Dear Thiru Paramasivam,

I thank you very much for your kind letter of September 25, 1970, enclosing the views of the Justice Party in response to the Questionnaire issued by the Centre-State Relations Inquiry Committee. I am sure that the Committee will be considerably assisted by the replies to the Questionnaire which cover all the aspects of the matter.

Yours sincerely,

(P.V. Rajamannar).

To

Thiru K. Paramasivam,
General Secretary, Justice Party,
1, Pycrofts Road, Madras 5.

அ. மத்திய மாநில உறவுகளுக்கு அடிப்படையாக அரசமைப்புச் சட்டத்தின்கீழ் இணைப்பாட்சி முறை

வினாப் பட்டியலில் எதிர்பார்க்கின்ற இணைப்பாட்சி அமைப்புக்கு, இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நிறைவான வகையில் ஏற்பாடு செய்யவில்லை. திரு கே. சி. வியர் இந்த அரசமைப்பினை இணைப்பாட்சி போன்றது என்று வருணிப்பது முற்றிலும் சரியானதாகும்.

இந்தியாவை உண்மையான இணைப்பாட்சியாக அமைக்க அரசியலமைப்புச் சட்டம் பெருமளவுக்குத் திருத்தப்பட வேண்டும். அதிகாரங்களை மறுபகிர்வு செய்வதற்கும் தற்காப்பு, அயல்நாட்டு உறவு, செய்தித் தொடர்புகள், நாணயச் செலவாணி போன்ற துறைகளை மட்டும்-அத்துறைகளுக்காகத் தேவைப்படும் நிதியைத் திரட்டுவதற்கு வேண்டிய அதிகாரத்துடன்—மத்திய அரசுக்கு உரித்தாக்கிவிட்டு, மற்ற எல்லா அதிகாரங்களையும் மாநிலங்களுக்கே உரித்தாக்கவும் அந்தத் திருத்தம் வகை செய்ய வேண்டும்.

ஆ. ஆட்சித் துறையும் நிருவாகத் துறையும்

அரசமைப்புச் சட்டத்தின் சில வகையுரைகளினால் (Provisions) மாநிலத்தின் நிருவாக அதிகாரம் குறைக்கப்படுகின்றது. மாநிலத்தின் நிருவாக அதிகாரத்தைப் பாதிக்கின்ற வகையுரைகள் மாநிலத்தின் நிருவாக அதிகாரத்தை மத்திய அரசு தானே உறுதியாக மேற்கொள்வதற்கும் இயலுமாறு செய்கின்றன. மாநில அரசு, மத்திய அரசின் சட்டங்களுக்கு

அல்லது மத்திய நிருவாகத் துறை, அதனுடைய அதிகாரத் தைச் செலுத்துவதற்கு இணங்கியும் தடை அல்லது தீங்கின் றியும் நடப்பதை வலியுறுத்தும் வகையில் மத்திய நிருவாகத் துறை கட்டளைகள் பிறப்பிப்பதற்கு அதிகாரம் அளிப்பதன் மூலமாக மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைப் பெரிதாக்குகின்ற அரசமைப்புச் சட்டத்தின் இரண்டு உறுப்புகள் 256, 257 ஆகியவையாகும். இந்த இரண்டு உறுப்புகளுக்கும் ஏனைய இணைப்பாட்சி அரசமைப்புச் சட்டம் எதிலும் முன்மாதிரி காணப்படவில்லை.

365வது உறுப்பு மாநிலங்கள் கீழ் நிலையுடையவை என் பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. ஒரு நேர்வில் மத்திய அரசு, தன்னுடைய கட்டளைகளுக்கு மாநில அரசு இணங்க இயலாத நிலையை அறிகிறது என்றாலும், 256, 257 ஆகிய உறுப்பு களின் கீழ்க் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துத் தன்னுடைய கட்டளைகளை மாநில அரசு செயல்படுத்தத் தவறிவிட்டது என்னும் காரணம் காட்டி 365வது உறுப்பின்கீழ் தன் னுடைய அதிகாரங்களைப் பெறுவதற்கு இயலும்படியான சூழ் நிலையை உண்டாக்க முடியும். இந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்க்கும் போது 256, 257 ஆகிய உறுப்புகள் மறுக்கப்படத் தக்கனவாகத் தோன்றுவதுடன் மாநிலத்தின் நிருவாகத் துறையில் கடுமையான ஒரு தலையீடாகவும் அமைகின்றன. அரசமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியபோது கூட, 365வது உறுப்புக்கு அரசமைப்புச் சட்ட மன்றத்தில் பண்டித தாகூர் தாஸ் பர்காவா, பண்டித எச். என். குன்ஸ்ரு ஆகியோர் உட்படப் பல உறுப்பினர்களால் கண்டனம் தெரிவிக்கப் பட்டது. அரசமைப்புச் சட்டம், அரசமைப்புச் சட்ட மன்றத் தினால் ஏற்கப்பட்டதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் இந்த உறுப்பு அந்த மன்றத்தில் முன்னுரைக்கப்பட்டது. இந்த உறுப்பினை எதிர்த்த சிலர் இது, இதன் வெளிப்படாத தன்மை யிலும் அதிகாரத்திலும் 1935ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச்

சட்டத்தின் வெறுக்கப்பட்ட 93வது பிரிவுக்கு ஒப்பானது என்று குறைகூறி, மாநிலங்களிடம் மத்திய அரசுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றும் மத்திய அரசைக் குற்றம் சாட்டினர். 365 வது உறுப்புதான், 256, 257 ஆகிய உறுப்புகளைப் பெரிதும் மறுக்கத்தக்கனவாகச் செய்கின்றது. இந்த நிலையைத் தவிர்க்க இரண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒன்று 256, 257 ஆகிய உறுப்புகளை முழுமையாக நீக்கிவிடுவது; மற்றொன்று, 256, 257 ஆகிய உறுப்புகளை வைத்துக்கொள்ளுவதாயின், மத்திய அரசு பிறப்பித்த கட்டளைகளுக்கு இணங்கி நடக்க அல்லது அவற்றைச் செயல்படுத்த யாதேனும் ஒரு மாநில அரசு மறுத்துவிட்டது என்று குற்றம் சாட்டப்படும்போது, அந்தக் கட்டளைகள் தகவுடையனவா-இயலக்கூடியனவா அல்லது அவ்வாறல்லவா என்பது குறித்து உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தினைப் பெற்றபின் அல்லாமல் மத்திய அரசினால் மேற்கொண்டு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப் படக்கூடாது என்று வகை செய்வது.

அடுத்து, மாநிலங்களுக்கு இடையே பயனுள்ள ஒத்துழைப்பை உண்டாக்கவும் சில அல்லது எல்லா மாநிலங்களும் அல்லது மத்திய அரசும் ஒரு மாநிலம் அல்லது பல மாநிலங்களும் பொதுவாக அக்கறை கொண்டுள்ள காரியங்களில் கலந்துரையாடவும், 263வது உறுப்பின்கீழ், மாநிலங்கள் உறவு மன்றம் ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும். ஆட்சிச் சீரமைப்பு ஆணைக் குழுவின் ஆய்வுக் குழுவுங்கூட மேற்சொன்ன உறுப்பின்கீழ், மாநிலங்கள் உறவு மன்றம் ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்திப் பரிந்துரைத்துள்ளது என்பது இது தொடர்பாக நினைவுகூரத் தக்கதாகும். எண்ணியுள்ள இந்த மன்றம், தலைமை அமைச்சரின் தலைமையில், முதலமைச்சர்கள் அல்லது அவர்களுடைய சார்பாளர்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். மத்திய அமைச்சரவையின் உள்துறை அமைச்சர், நிதி அமைச்சர் போன்ற மற்ற அமைச்சர்கள் தருணத்திற்

கேற்பச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படலாம்; ஆனால் மத்திய அமைச்சர்கள் இந்த மன்றத்தில் உறுப்பினர்களாக இருக்கத் தேவையில்லை. இந்த மன்றம் உண்மையிலேயே பயனுடையதாக இருக்க வேண்டுமென்றால், இதனுடைய பரிந்துரைகள் தரப்பினரைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடியனவாகச் செய்யப்படல் வேண்டும்; அல்லது சட்டமுறையான ஏற்பாட்டின் மூலம் அதன் பரிந்துரைகள்-அவற்றின்மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பிட்டும் யாதேனுமொரு நேர்வில் பரிந்துரைகள் ஏற்கப்படாததற்கான காரணங்களை விளக்கியும்-தொடர்புடைய சட்டமன்றங்களின் முன்பு வைக்கப்படுவதற்காயினும் வகை செய்யப்பட வேண்டும்.

150 வது உறுப்பு மாநிலத்தின் கணக்குப் படிவம் பற்றியதாகும். இந்தியாவின் கணக்குத் துறைத் தலைவர் மாநிலங்களின் கணக்குகள் படிவத்தைக் குறிக்க வேண்டியுள்ளது. மாநிலங்களின் கணக்குகள் படிவத்தைக் குறிப்பதில், கணக்குத் துறைத் தலைவர் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறவேண்டியுள்ளது. இந்தியக் கணக்குத் துறைத் தலைவர் மாநிலங்களின் கணக்குகள் தொடர்பாகவும் அலுவல்களைத் தொடர்ந்து செய்து வரலாம்; ஆனால், மாநிலங்களின் கணக்குகள் தொடர்பாக அவைகளின் படிவம் குறித்து குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறுவதற்குப் பதிலாக, இணைப்பாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கேற்ப, ஆளுநரின் ஒப்புதலைப் பெறுவது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

213வது உறுப்பு ஆளுநரால் அவசரச் சட்டங்கள் வெளியிடப்படுவது பற்றியதாகும். ஆளுநர் ஒரு அவசரச் சட்டத்தை வெளியிடுவதற்கு முன்பு குடியரசுத் தலைவரின் முன் கட்டளையைப் பெறவேண்டியிருப்பது, உண்மையான ஓர் இணைப்பாட்சி அமைப்பில் ஒவ்வாத ஒன்றாகத் தோன்றுகின்ற காரணத்தினால் 213 வது உறுப்பின் வரம்புரை நீக்கப்படவேண்டும்.

முற்றிலும் தல முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு காரியத்தில் மத்திய அரசு செயல்படுவதற்கு 338 (3)வது உறுப்பு மற்றோர் எடுத்துக் காட்டாகும். பின்தங்கிய வகுப்பினர் பட்டியல் ஒன்றைத் தனியே தயாரிக்கும் பொறுப்பினைக் குடியரசுத் தலைவர்மீது சுமத்துவது தேவையற்றதாகும். இந்த உறுப்பில் அட்டவணையில் கண்ட இனத்தினர், அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியினர் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதில், மாநில அரசினால் பின்தங்கிய வகுப்பினராகக் கருதப்படும் மற்ற வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்களைப் பற்றிய குறிப்பும் அடங்கும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் இந்த உறுப்பு திருத்தப்படலாம்.

341 (1), 342 (1) ஆகிய உறுப்புக்களுக்கூட முற்றிலும் தல முக்கியத்துவம் உடையவையே. அட்டவணையில் கண்ட இனத்தினர் மற்றும் அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியினர் நிலைமைகளை அறிந்திருப்பது மாநில அரசேயாகும். உண்மையில், அட்டவணையில் கண்ட இனத்தினர், அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியினர் பட்டியல்கள் அரசமைப்புச் சட்டத்தில் கண்டுள்ளபடி ஆளுநருடன் கலந்தறிந்துதான் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, யாதேனுமொரு சாதியை அட்டவணையில் கண்ட இனமாக அல்லது அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியாக அறிவிப்பதற்குரிய அதிகாரம் மாநிலத்திற்கே உரியதாக இருக்கவேண்டும்.

இ. சட்டமியற்று துறை

மத்திய அரசு அதிகாரப் பட்டியில் 97 பதிவுகள் உள்ளன. அவற்றில் 12 பதிவுகள் வரிவிதிப்பு பற்றியவை. மாநில அரசு அதிகாரப்பட்டியில் 65 பதிவுகள் உள்ளன. அவற்றில் 19 பதிவுகள் வரிவிதிப்பு பற்றியவை. பொது அதிகாரப் பட்டி 47 பதிவுகளைக் கொண்டது. அவற்றில் வரிவிதிப்பு பற்றியது என்று கூறக்கூடிய ஒரே பதிவு, நீதித் துறை முத்

திரைத் தாள்கள் மூலம் வகுவிக்கப்படும் தீர்வைகள் அல்லது கட்டணங்கள் அல்லாத மற்ற முத்திரை வரிகள் பற்றிக் கூறுவதாகும்.

சட்டங்கள் இயற்றுவதற்கு நாடாளுமன்றத்துக்கு அதிகாரமளிக்கின்ற மத்திய அரசுப் பட்டியிலும் பொதுப் பட்டியிலும் உள்ள பதிவுகளைத் தவிர நாடாளுமன்றம், நாடு, முழுவதற்குமுரிய சட்டங்களை இயற்ற இயலும்படிச் செய்கின்ற பல்வேறு வகையுரைகள் அரசமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ளன. இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, மாநிலச் சட்டமன்ற மேலவையை அமைத்தல், அட்டவணியில் கண்ட இனத்தினர், அட்டவணியில் கண்ட பழங்குடியினர் பட்டியல்களைத் தயாரித்தல் முதலியவற்றைக் கூறலாம். சட்டமியற்றுவதற்கும் வரிவிதிப்பதற்குமான எஞ்சியுள்ள அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.

தன்னாட்சி பெருக வேண்டும் என்பதற்கு ஆதரவு வளர்ந்து வருவதால் மேற்படி அதிகாரங்களை மறு ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. அதன்படி, முதல் 22 பதிவுகளும் 25 முதல் 39 வரையுள்ள பதிவுகளும் மற்றும் 41, 42, 46, 49, 50, 51, 56, 57, 58, 59, 73, 74, 75, 80, 81 மற்றும் 93 முதல் 96 வரையுள்ள பதிவுகளும் மத்திய அரசுப் பட்டியலில் தொடர்ந்திருக்கலாம் என்று கருத்துரைக்கப் படுகிறது. 52, 53, 54 ஆகிய பதிவுகள் தொழில்கள், எண்ணெய் வயல்கள், சுரங்கங்கள், கனிப் பொருள் வளர்ச்சி ஆகியவை பற்றியன. ஒரு மாநிலத்திற்குள் அமைந்துள்ள தொழில்கள், எண்ணெய் வயல்கள், சுரங்கங்கள் மற்றும் கனிப் பொருள் வளர்ச்சி குறித்து நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு எவ்வித நியாயமுமில்லை எனத் தெரிகிறது.

மாநிலங்களின் கணக்குகளைத் தணிக்கை செய்வது குறித்துச் சட்டமியற்றுவதற்கு 76 வது பதிவு நாடாளு

மன்றத்திற்கு அதிகாரமளிக்கின்றது. மாநிலங்களின் தணிக்கையானது இயல்பாக மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் பொறுப்பில் விடப்படவேண்டியதாகும். எனவே இந்தக் காரியங்களில் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள நாடாளுமன்றத்திற்குத் தனித்த அதிகாரம் இருப்பதற்கு எவ்வித நியாயமுமில்லை.

- உயர்நீதி மன்றங்களின் அமைப்பு மற்றும் ஏற்பாடு பற்றியும் உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்குரைஞர் தொழில் நடத்தும் உரிமை உடையோர் பற்றியும் 78வது உறுப்பு குறிப்பிடுகின்றது. உயர்நீதி மன்றம், மாநில ஆட்சியின் முக்கியமான உறுப்பாகும். உயர்நீதிமன்ற அமைப்பு மற்றும் ஏற்பாடு பற்றியும் சட்டத் தொழில் பற்றியும் செயல் படுவதற்கான அதிகாரத்தை மாநிலத்திற்கு உரித்தாக்குவதே ஏற்புடையதாகும்.

79வது பதிவு 230வது உறுப்புடன் படிக்கப்படவேண்டியதாகும். இந்த வகையுரைகள் ஒன்றியத்தின் ஆட்சிப் பகுதிகள் பற்றிபனவாகும். எனவே, இவற்றுக்குரிய அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திடம் மட்டுமே தொடர்ந்திருத்தல் அவசியமாகும். ஆனால், யாதேனுமோர் ஒன்றியத்தின் ஆட்சிப் பகுதிக்கு ஓர் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பை விரிவாக்குதலும் அதிலிருந்து விலக்குதலும் பற்றி நாடாளுமன்றம் சட்டம் எதையேனும் இயற்றுவதற்கு முன்பு தொடர்புடைய மாநில அரசு கலந்தறியப்படவேண்டும் என்று வகை செய்யப்படலாம்.

பொதுப் பட்டியில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் மாநிலப் பட்டிக்கு மாற்றிவிடல் நலம் பயக்கும். அதே போல எஞ்சிய அதிகாரங்களை நாடாளுமன்றத்திற்கு உரியன வாக்கியுள்ளதற்குப் பதிலாக வெளிப்படையாக மாநிலச் சட்டமன்றத்திற்கு உரியனவாக்கும் வகையில் அரசமைப்புச்

சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும். அடிப்படை உரிமைகளுக்குத் தீங்கு நேரிடாமல் உள்ள வரையில், இயற்கை நீதிக்கொள்கைகளுக்கு மாறாக அல்லது நன்கு நிலை நாட்டப்பட்டுள்ள நீதிமுறை அல்லது சட்டமுறைக் கொள்கைகளுக்கு முரணாக மாநிலங்கள் எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்ற முடியாது.

தேசிய நலனுக்கென மாநில அரசுப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு காரியம் குறித்து நாடாளுமன்றம் சட்டமியற்றுதற்குரிய அதிகாரம் பற்றிய 249வது உறுப்பு, பெரிதும் மறுக்கத் தக்கதும் இணைப்பாட்சி அதிகாரப் பகிர்வுக் கோட்பாட்டிற்கு முரணானதும் ஆகும். உண்மையிலேயே இணைப்பாட்சி முறையின் அடிப்படைக் கொள்கைக்கு ஊறு செய்வதாகும்.

மாநிலங்கள் மிக முக்கியமாக அக்கறை கொண்டுள்ள பொருள்கள் குறித்துப் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கும் ஏனைய சில உறுப்புகள் 22 (7), 33, 55 (அ) (i) 158 (3) ஆகியவை ஆகும். அந்த அதிகாரங்கள் மாநிலச் சட்ட மன்றத்திற்கு மாற்றப் படவேண்டும்.

உறுப்புகள் 169 (1), 170 (3) 171 (2), (3), (4), 172 (1) வரம்புரை, 172 (2), 173 (இ) 191 (1) (உ) மற்றும் 193 ஆகியவை மாநிலச் சட்ட மன்றத்தை அல்லது அதன் ஓர் அவையை அமைப்பதும் ஓர் அவையில் ஒப்புதலின்றி அமர்ந்திருப்பதற்கான தண்டனை கொடுப்பதும் பற்றியன வாகும். இந்தக் காரியங்களில் மாநில அரசு செயல்படுவதே பொருத்தமுடையதாகும்.

மின்சாரம் பயன்படுத்துதல் அல்லது மின்சார விற்பனை மீது மாநில அரசு வரி விதிப்பதற்குச் சட்டத்தின்வழி வகை செய்ய 287வது உறுப்பு பாராளுமன்றத்துக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இது, வரிகள் விதிப்பதற்கு மாநிலத்திற்குள்ள அதிகாரத்தினைக் கட்டுப்படுத்துவதாகும். இந்த உறுப்பை நீக்கி விடவேண்டும்.

மாநிலத்திற்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ள சட்டமியற்றும் அதிகாரத்திற்குச் சார்பாக மாநில மசோதாக்கள் சிலவற்றைக் குடியரசுத் தலைவரின் ஓர்வுக்கு (consideration) ஒதுக்கும் படியான ஏற்பாடு அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பல்வேறு உறுப்புகளில் அடங்கியுள்ளது. பொது அதிகாரப் பட்டியில் கண்டுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் மாநில அரசுப் பட்டிக்கு மாற்றப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்துரை ஏற்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்படுமானால், பொது அதிகாரப் பட்டியின்கீழ் வரும் மிகப் பல மசோதாக்களை குடியரசுத் தலைவரின் ஓர்வுக்கு ஒதுக்குவதற்கான தேவை தவிர்க்கப்படும்.

உறுப்பு 254 (2), 1935ம் ஆண்டு இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் 107 (2)வது பிரிவுக்கு நிகரானதாகும்.

பொது அதிகாரப் பட்டியலை நீக்கிவிட்டு அதில் குறித்துள்ள பொருள்களை மாநில அதிகாரப் பட்டியில் சேர்த்து விட்டால் உறுப்பு 254 (2) தேவையற்றதாகிவிடும்.

ஓர் இணைப்பாட்சி அமைப்பில், அரசமைப்புச் சட்டத்திற்கு இணங்கி நடப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு, தரப்பினரில் ஒன்றான மத்திய அரசு ஒரு வகை வழி காட்டியாகச் செயல்படுவதற்கு வாய்ப்பில்லை. இந்த அலுவல், உயர் நீதிமன்றங்களிடமும் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாவற்றையும் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்து, மாநில மசோதாக்களைக் குடியரசுத் தலைவரின் ஓர்வுக்கு ஒதுக்குவதற்கான ஏற்பாடு மிகையானது எனவும் அது பெரும்பான்மையான நேர்வுகளில் எரிச்சலூட்டுவதாக உள்ளதெனவும் கூறலாம்.

ஈ. நிதி : வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்கள் ;
வருவாய்ப் பகிர்வு ; மத்திய அரசு வழங்கும்
மானியங்களும் கடன்களும்

மத்திய அரசு விதிக்கக்கூடிய வரிகள் மத்திய அரசுப் பட்டியில் 82 முதல் 92—அவரை உள்ள பதிவுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மாநிலத்தால் விதிக்கப்படக்கூடிய வரிகள் மாநிலப் பட்டியின் 45 முதல் 63 வரையுள்ள பதிவுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பொது அதிகாரப் பட்டியின் 44வது பதிவு நீதித்துறை முத்திரைத் தாள்கள் அல்லாத ஏனைய முத்திரை வரிகளை—ஆனால் முத்திரை வரி வீதங்கள் நீங்கலாக—குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க வரி வருவாய், மற்றும் ஏற்றுமதி வரிகள், செல்வ வரி ஆகியவற்றை மத்திய அரசு முற்றிலும் தனக்கே ஒதுக்கிக் கொள்கிறது.

கூட்டுரும வரியினை, பகு நிதித் திரட்டிலிருந்து விலக்கியது குறித்து எல்லா மாநிலங்களும் குறை கூறியுள்ளன. அந்த வரித் தொகை, ஒன்றியத்துக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையில் பங்கீடு செய்யப்படவேண்டும் என்று அவை நெடுங்காலமாகக் கிளர்ச்சி செய்து வந்துள்ளன.

கூட்டுரும வரியின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் தனியவர்களின் வருமானத்தின்மீது விதிக்கும் வரியின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயைக் காட்டிலும் மிகுந்துவிட்டது. வருமான வரிச் சட்டத்தின்கீழ்க் கிடைக்கும் வரவுகளின் கணிசமான பகுதி கூட்டுத் துறையினால் அளிக்கப்படுவதாகும். உண்மையைக் கருதுமிடத்து கூட்டுரும வரி வருமானத்தின்மீதான வரிதான். உறுப்பு 316 (6)ல் உள்ள 'கூட்டுரும வரி' என்பதற்குரிய பொருள் விளக்கத்திலிருந்து இது

தெளிவாகிறது. கூட்டுரும வரி முழுவதும் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப் படவேண்டும் என்று கருத்துரைக்கப் படவில்லை. இந்த வரியையும் ஏனைய வருமான வரிக்களைப் போன்றே கருத வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கப்படுகிறது எனவே, கூட்டுரும வரியையும் பகுதித் திரட்டில் சேர்க்க அரசு மைப்புச் சட்டத்திலேயே தகுந்த திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டியது அவசியம்.

சுங்க வரியும் ஏற்றுமதித் தீர்வையும் ஆயத் தீர்வை போன்றவையே. கட்டாய முறையில் இல்லையென்றாலும் இப்போது ஆயத் தீர்வைகள் பகிர்ந்திடத் தக்கனவாக உள்ளன. உண்மையில், அடுத்தடுத்து வந்த நிதி ஆணைக் குழுக்கள் பல்வேறு ஆயத் தீர்வைகளின் பங்கினைத் தீர்மானித்துள்ளன.

ஏற்றுமதி மற்றும் சுங்கத் தீர்வைகளிலிருந்து கிடைக்கின்ற வருவாயை மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையில் பகிர்ந்து கொள்வதுதான் நியாயமாகும். இந்தத் தீர்வைகள் தான் கணிசமான அளவில் வருவாய் அளிக்கின்றன. ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களினால் பொருளாதார வளர்ச்சி அதிகரித்துள்ளதன் காரணமாக ஏற்றுமதித் தீர்வைகளிலிருந்தும் சுங்கத் தீர்வைகளிலிருந்தும் கிடைக்கும் வருவாயும் அதிகரிக்கும். அந்தஇரண்டு தீர்வைகளிலும் மாநிலங்களுக்குப் பங்கு கிடையாது என்பதற்குக் காரணம் எதுவுமில்லை.

மத்திய மாநில உறவுகள் துறையில் நிதி ஆணைக் குழு இணைப்பாட்சி அரசுக்கும் வட்டார அரசுகளுக்கும் இடையில் முக்கியமான இணைப்பாக அமைந்து ஒரு தனி நிலையை வகிக்கிறது. இந்த இரண்டு அரசுகளுக்கும் இடையில் ஏற்படக் கூடிய கசப்பையும் வெறுப்புணர்ச்சியையும் இந்த ஆணைக்குழு ஏற்படாமல் தவிர்த்து வருகின்றது. இது ஒரு வகையில் மைய அரசுடன் மாநிலங்கள் கொள்ளும் நிதி உறவுகளுக்கு மாநிலங்

களுக்காக மக்கள் நலக்காப்பாளர் போன்று பணியாற்றுகின்றது என்று கூறலாம். நிதி ஆணைக்குழு ஒவ்வொன்றினிடமும் மாநிலங்கள் யாதேனும் ஒரு வகைக் குறைபாடுகளை குவித்து வந்திருக்கின்றன. நிதி ஆணைக் குழு பாராட்டத் தக்க வகையில் அந்தக் குறைபாடுகள் ஒவ்வொன்று குறித்தும் மெய்மை வகையில் ஆராய்ந்து தீர்வுகளை எடுத்துரைத்து மிகவும் சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வழிகளையும் அளித்துள்ளது. மாநிலம் அதனிடம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைக் கெல்லாம் அது, தனித்தியங்குவதும் நடுவு நிலையும் போட்டிக் கோரிக்கைகளுக்கிடையே தராசியை சமமாகப் பிடிப்பதற்கு அதற்குள்ள திறமையும் காரணமாகும். நிதி ஆணைக் குழு நீண்ட காலமாகப் பணியாற்றியுள்ளது. அதனுடைய பரிந்துரைகள் தொடர்புடைய எல்லாத் தரப்பினரையும் கட்டுப்படுத்தும் என அரசமைப்புச் சட்டத்தில் வெளிப்படையாக ஏற்பாடு செய்வது விரும்பத் தக்கதாகும். இந்த ஆணைக் குழு நிலையான அமைப்பாகவும் ஆக்கப்பட்டு அதன் பணியாளர்களுக்கு மாநிலங்கள் உறவு மன்றத்தைக் கலந்தறிந்த பின்னர் ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும்.

மத்திய அரசின் நிருவாக ஆணையின் மூலம் திட்ட ஆணைக் குழுவை உருவாக்கியுள்ளதும் அந்த அமைப்பிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள சிறப்பு அதிகாரங்களும் மாநிலங்களின் தன்னாட்சியைக் கணிசமான அளவுக்குக் குறைத்துவிடுகின்ற விளைவை உண்டாக்கியுள்ளது. அரசமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ், தனியே மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கியுள்ள செயல்துறைகளைப் பொறுத்தும் கூட மாநிலங்களின் தன்னாட்சி குறைந்து விடுகின்றது. எனவே, திட்ட ஆணைக் குழு தொழில் நுட்ப விவரங்கள், மாநிலங்களால் தயாரித்துக் கொடுக்கப்படும் திட்டங்களை ஆராய்தல் ஆகியவற்றை மட்டும் கவனிக்கின்ற ஒரு வல்லுநர்கள் குழுவாக மட்டுமே இனிமேல் செயல்பட வேண்டும்.

மாநிலங்கள் கடன்பட்டுள்ள பிரச்சினை மத்திய மாநிலங்களிடையுள்ள உறவில் மிகுந்த இக்கட்டான நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஆட்சிச் சீரமைப்பு ஆணைக் குழு பரிந்துரைத்துள்ளவாறு, இந்த பிரச்சினை முழுவதையும் ஆராய்வதற்கு நிதி வல்லுநர்கள் குழு ஒன்றை அமைக்கலாம். அந்தக் குழு மாநிலங்களிடமிருந்து முறையீடுகளை வரவேற்று மெய்மையாகவும் நடு நிலையிலும் ஆராயும் என்று நம்பப்படுகிறது.

உ. நீதித் துறை

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு, இரண்டு வெவ்வேறு மாநிலங்களில் குடியிருப்போருக்கு அல்லது வாணிகம் செய்வோருக்கு அல்லது பணியில் உள்ளோருக்கு இடையில் அல்லது ஒரு மாநிலத்துக்கும் மற்றொரு மாநிலத்தில் குடியிருப்பவருக்கும் அல்லது வாணிகம் செய்வோருக்கும் அல்லது பணியில் உள்ளவருக்கும் இடையில் அல்லது மத்திய அரசுக்கும் ஒரு மாநிலத்தில் குடியிருப்பவருக்கும் அல்லது வாணிகம் செய்பவருக்கும் அல்லது பணியில் உள்ளவருக்கும் இடையில் அல்லது ஒரு மாநிலத்துக்கும் மற்றொரு மாநிலத்துக்கும் இடையில் அல்லது மத்திய அரசுக்கும் ஒரு மாநிலத்துக்கும் இடையில் எழும் வழக்குகளுக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்படவேண்டும்.

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிப்பதில் மத்திய அரசுக்குத் தொடர்பேதும் இருத்தல் கூடாது. மாநில முதலமைச்சர் உயர் நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியையும் இந்தியத் தலைமை நீதிபதியையும் கலந்தறிந்து பரிந்துரைக்கப்படுவதன்மேல் நீதிபதிகள் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படவேண்டும். அதன் விளைவாக, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை அகற்றுதல், பணிக் கால அளவை இறுதி செய்தல் முதலியவை தொடர்பான அதிகாரம் எல்லாம் மாநிலத்திற்கு

உரியதாய் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு பதவி நீக்கம் செய்வதற்கு மனுகொடுப்பதற்கான அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திடமிருந்து மாநிலத் சட்டமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.

ஊ. அரசு ஊழியர்கள்

தற்போதுள்ள அனைத்திந்திய ஊழியங்கள் நீக்கப்பட வேண்டும். புதிய அனைத்து இந்திய ஊழியங்களை உண்டாக்குவதற்கான வகையுரை நீக்கப்பட வேண்டும். மாநிலங்களில், மத்திய அரசால் அமர்த்தப்படும் பணியாளர்கள் தேர்வாணைக் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல் கைவிடப்படவேண்டும். பல்வேறு மாநிலங்களும் வட்டார மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுள்ளதனால், மத்திய அரசு அலுவலகங்களை நடத்துவதற்கான அலுவலர்கள் உள்ளூர் நிலைமைகளை அறிந்திராத நெடுந் தொலைவிலுள்ள மத்திய முகமையினால் தெரிந்தெடுக்கப் படுவதால் இணக்க உறவுக்குக் கட்டாயம் தீங்கு உண்டாகும்.

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணைக் குழுவின் தலைவரை அல்லது ஓர் உறுப்பினரை பதவி நீக்கம் செய்வதற்குத் தற்போது மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தை, மாநிலத் தன்னாட்சிக்கு ஒத்த முறையில் மாநிலத்துக்கு மாற்ற வேண்டியுள்ளது.

எ. தேர்தல்கள்

மாநிலச் சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள், அவற்றின் அமைப்பு, உறுப்பினர்கள் ஆகியவை தொடர்பான அனைத்து அதிகாரங்களும் மாநிலச் சட்டமன்றங்களுக்கே உரித்தாக்கப்பட வேண்டும்; இந்தக் காரியங்களில் செயல்மேற்கொள்ள நாடாளுமன்றத்துக்கோ மத்திய அரசுக்கோ யாதொரு அதிகாரமும் இருக்கக் கூடாது.

ஏ. பலவகைத் தலைப்புகள் /

1. நிலவரை :

தற்போது அமைக்கப்பட்டுள்ள மாநிலங்களின் நிலவரை ஒருமைப்பாட்டில், மாநிலங்களின் வெளிப்பாட்டையான இசைவின் தலையிடுதல் கூடாது.

- II. சமயச் சிறுபான்மையினர் அல்லது மொழிச் சிறுபான்மையினர் நடத்துகின்ற கல்வி நிறுவனங்களில் அட்டவணையில் கண்ட இனத்தினருக்கும் அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியினருக்கும் பின்னிலை வகுப்பினருக்கும் தனி ஏற்பாடுகள் :

அரசுக் கொள்கைக்கான வழிகாட்டும் கோட்பாடுகள் கல்வித்துறையில் பின்னிலை வகுப்பைச் சேர்ந்த குடிமக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக வகை செய்யுமாறு மத்திய அரசையும் மாநில அரசுகளையும் வேண்டுகின்ற போதிலும், இந்தக் காரியத்தில் மாநில அரசும் மாநிலச் சட்டமன்றமும் செயல் தொடங்க வேண்டியுள்ளது. கல்வி தொடர்பான சட்டமியற்றும் அதிகாரமும் நிருவாக அதிகாரமும் மாநிலத்திற்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மத்திய அரசுக்கு நேரடித் தொடர்பு இல்லை. கல்வியில் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள பிரிவினருக்கு மிகுந்த வாய்ப்புக்களை அளிப்பதற்கான மாநில அரசின் கொள்கை நிறைவேறும் வகையில் மாநில அரசு பின்னிலை வகுப்பு உறுப்பினர்களுக்குக் கல்வி நிலையங்களில் இடங்கள் ஒதுக்க வேண்டியுள்ளது. இதனை மத்திய அரசினால் செய்ய இயலாது என்பது வெளிப்படை.

சமூக நிலையிலும் கல்வியிலும் பின்தங்கியுள்ள வகுப்பைச் சேர்ந்த குடிமக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அல்லது அட்டவணையில் கண்ட இனத்தினருக்காக அல்லது அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியினருக்காக தனி ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு 15வது உறுப்பின் (4)வது பகுதி மாநிலத்துக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

மேற்சொன்ன (4)வது பகுதி, த பிழ்நாடு அரசுக்கும் சம்பகம் என்பவருக்கும் நடைபெற்ற வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்படாமல் இருக்கும் பொருட்டு சேர்க்கப் பட்டதாகும். அந்த வழக்கில், 29 (2)வது உறுப்பை 46வது உறுப்பு கட்டுப்படுத்தவில்லை என்றும் கல்வி நிலையங்களில் அனுமதி பெறுவதில் பின்னிலை வகுப்பினரின் நலனைப்பாது காக்க அரசமைப்புச் சட்டம் எண்ணவில்லை என்றும் தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது. அட்டவணையில் கண்ட இனத்தினருக்கும் அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியினருக்கும் பின்னிலை வகுப்பினருக்கும் மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும் பொறியியல் கல்லூரிகளிலும் இடங்கள் ஒதுக்கிய “சமுதாய அரசாணை” 15(1), 29 (2) ஆகிய உறுப்புகளை மீறுகின்றதனால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு இல்லா நிலையதாக்கப்பட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுபடுவதற்காக, 15வது உறுப்பின் (4)வது பகுதி, அந்த உறுப்பையும் 29வது உறுப்பின் (2)வது பகுதியையும் புறக்கணிக்கும் அதிகாரமுடையதாக உள்ளது. ஆனால், 15 (4)வது உறுப்பு 30வது உறுப்பின் வகையுரைகளை எவ்வகையிலும் மட்டுப்படுத்தவில்லை என்பதை அறியலாம். சமயச் சிறுபான்மையினர் மொழிச் சிறுபான்மையினர் ஆகிய அனைவருக்கும் அவர்கள் விருப்பம் போல் கல்வி நிலையங்களை நிறுவி நடத்துவதற்கு 30வது உறுப்பு உறுதியளிக்கின்றது. சமயச் சிறுபான்மையினராலும் மொழிச் சிறுபான்மையினராலும் நடத்தப்படுகின்ற கல்வி நிலையங்கள் அரசிடமிருந்து உதவி பெறுவதுடன் அரசின் ஏற்பையும் பெறுகின்றன. சமுதாயத்தில் எளிய நிலையில் உள்ள இனத்தினருக்கு கல்விக்குக் கிடைக்கின்ற வசதிகளைப் பெருக்கும் பொருட்டு, மாநில அரசு பின்னிலை வகுப்பையும், அட்டவணையில் கண்ட பழங்குடியையும் அட்டவணையில் கண்ட இனத்தையும் சேர்ந்த உறுப்பினர்களுக்கு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் இடங்களை ஒதுக்குமாறு சிறுபான்மையினரால் நடத்தப்படுகின்ற நிலையங்களைக் கூடக் கேட்க வேண்டியுள்ளது.

30 வது உறுப்பு எந்த நிபந்தனைக்கும் அல்லது கட்டுப் பாட்டிற்கும் உட்பட்டதன்று, இனச் சிறுபான்மையினரால் நடத்தப்படுகின்ற கல்வி நிலையங்களில் மாநில அரசு அதன் நியமனதாரர்களுக்கு இடங்களை ஒதுக்குமாறு வற்புறுத்த இயலாது. எல்லா நிலைகளிலும் கல்விக்குத் தேவை மிகுந் துள்ள காரணத்தினால் இந்தக் காரியத்தில் அரசின் கொள் கைக்கு இதனால் நடைபூறு நேரிடக் கூடும். மக்களில் எளிய நிலையிலுள்ளோருக்குக் கல்வி அளிக்கின்ற தேச நிர்மாணப் பணியில் சமுதாயச் சிறுபான்மையினருங் கூடப் பங்கெடுத்துக் கொள்வது நியாயமானதாகும். சிறுபான்மையினரின் நிலை யங்கள் மற்ற நிலையங்களைப் போன்றே உதவியும் ஏற்பும் பெறுகின்றன. எனவே, 30 வது உறுப்பில் உள்ளது எதுவும் பின்னிலை வகுப்புக் குடிமக்களுக்கு மாநில அரசு தனி ஏற்பாடு களைச் செய்வதைத் தடை செய்யவில்லை என்பதைத் தெளிவு படுத்தும் வகையில் 15 வது உறுப்பின் (4)-வது பகுதி திருத்தப் பட வேண்டும் என்று கருத்துரைக்கப்படுகிறது. மாநில அரசுக்குச் சொந்தமான அதன் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள அல்லது அதனால் நிதியளிக்கப்படுகின்ற கல்வி நிலையங்களில் நெருக் கடி நிலையைத் தளர்த்துவதற்கு இந்தத் திருத்தம் பெருமள வுக்குத் துணைபுரியும்.

III. ஆளுநர்

ஆளுநர், தொடர்புடைய மாநில அரசின் முன் ஒப்பு தலுடன் நியமிக்கப்படல் வேண்டும்.

நியமித்தல், பதவி நீக்கம் செய்தல் ஆகியவற்றுக்கான அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு உரித்தாக இருக்கின்ற காரணத் தினால் ஆளுநர் உள்ளபடியாக அந்த அரசின் சார் நிலைப் பணியாளராகவே இருக்கிறார். இத்தகைய சார்பு நிலையும் மத்திய அரசு அவருக்குப் பதவிக் காலத்தை நீட்டிக்க அல்லது வேறு யாதேனும் தகுந்த பதவி கொடுக்க வாய்ப்பு இருப்பதும், ஆளுநர் அரசின் தலைவர் என்ற முறையில் அவர் தம் அலுவல்

களைச் செய்வதில் அவருடைய தனிப்பட்ட முடிவை அல்லது உளத் தேர்வைப் பாதிக்கும் என்று கூறப்படலாம். தற்போதுள்ள வகையுரைகள் அவரை மத்திய அரசின் ஒரு முகவராகச் செய்து விடுகின்றன. எனவே அவர் மத்திய அரசினைக் கலந்தறியும் காரியங்கள் சம்பந்தமாக அல்லது அவருக்கு மத்திய அரசு கட்டளைகள் பிறப்பிக்கக் கூடிய காரியங்கள் தொடர்பாகச் சில வழிதுறைகளை வகுப்பது விரும்பத் தக்கதாகும். ஆளுநர் திருப்பி அழைத்துக் கொள்ளப்பட அல்லது மாற்றப்பட முதலமைச்சர் விரும்பும் எந்த நேர்விலும் அவர் பதவியில் தொடர்ந்து இருத்தல் கூடாது.

ஒருபுறம் ஆளுநருக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையிலும் மற்றொருபுறம் ஆளுநருக்கும் மாநில அமைச்சரவைக்கும் இடையிலும் உள்ள உறவை முறைப்படுத்தும் பொருட்டு அரசமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்வதன் மூலம் கொள்கைகளை வகுப்பது அவசியமாகும். ஆயினும் பேரின் காரணமாக அல்லது அந்நிய ஆக்கிரமிப்பின் காரணமாக மாநிலத்தில் நெருக்கடி நிலை ஆணை செயலில் இருக்கும் போதன்றி மற்ற எல்லாத் தருணங்களிலும் ஆளுநர் அவருடைய அமைச்சரவையின் அறிவுரைக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும்,

IV. பாராளுமன்றத்தில் மாநிலங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம்

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டால் மத்திய அரசில் நாடாளுமன்றம் இரண்டு அவைகளை உடையதாக இருக்கத் தேவையில்லை. இந்த இரண்டு அவைகளுக்குப் பதிலாக இணைப்பாட்சிச் சட்டமன்றம் ஒன்று அமைக்கப்படலாம். அதில், மக்கள் தொகையாதாரியினும் ஒவ்வொரு மாநிலமும் சமஉரிமை உடையதாக இருக்கும். மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் தேர்ந்

தெடுக்கப்படுகின்ற நேரத்திலேயே இணைப்பாட்சிச் சட்ட மன்றத்துக்கு மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளும் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவார்கள். மத்திய அரசின் அமைப்பில், அவர்கள் மாநிலங்களின் விருப்பங்களை எடுத்துரைத்து மாநிலங்களின் உரிமைகளைக் காத்து வருவார்கள்.

V. மொழி

மத்திய அரசின் மொழிக் கொள்கையை ஏற்க இயலாது. ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் மொழியும் அந்த மாநிலத்தின் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும். ஆங்கிலம் மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையிலும் மாநிலங்களுக்கிடையேயும் தொடர்பு மொழியாக இருக்க வேண்டும். ஒரு மாநிலத்தில் அமர்த்தப்பட்டுள்ள மத்திய அரசின் பணியாளர்கள் வட்டார மொழியை நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அந்த அலுவலர்களால் மாநில அரசோடும் அதன் அலுவலர்களோடும் மேற்கொள்ளப்படும் தொடர்புகள் அந்த மாநில மொழியின் வாயிலாகவே நடைபெறல் வேண்டும்.

VI. சொத்து

மாநிலங்களின் தன்னாட்சிக்கு ஏற்றபடி, நிலவரை சார்ந்த நீர்ப்பரப்பிற்குள், கண்டத்திட்டில் கடலின் கீழே உள்ள நிலங்கள், கனிப்பொருள்கள் மதிப்புடைய பிற பொருள்கள் யாவும் மாநிலத்திற்கே உரியனவாக இருக்க வேண்டும். அவை மத்திய அரசுக்கு உரியதாக இருக்கக் கூடாது.

VII. வர்த்தகமும் வாணிகமும்

மாநிலம் மத்திய அரசின் உதவியின்றித் தனக்குத்தானே பொருள்கள், வழங்கல்கள், பணிகள் ஆகியவற்றை நியாயமாகப் பகிர்ந்து கொள்ள இயலச்செய்யும் வகையில் வர்த்தகம், வாணிகம், மாநிலத்திற்குள் அல்லது மற்றொரு மாநிலத்

துடன் போக்குவரத்துத் தொடர்பு ஆகியவற்றுக்கான சுதந்தரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதற்கு மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் வழங்குகின்ற வெளிப்படையான வகையுரை இருப்பது அவசியமாகும்.

VIII. திட்டமிடுதலும் வளர்ச்சியும்

1951 ஆம் ஆண்டு தொழில்கள் (வளர்ச்சி ஒழுங்கு முறைச்) சட்டம் நீக்கப்பட்டு, பாதுகாப்புக்குத் தொடர்புடைய தொழில்கள் உட்பட தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒருசில தொழில்கள் மற்றும் குறைந்த இருபத்தைந்துகோடி ரூபாய்கள் மூலதனம் உடைய தொழில்கள் தொடர்பாக மட்டுமே மத்திய அரசு கட்டுப்பாடு செலுத்துவதற்கு வகை செய்கின்ற புதிய சட்டமொன்று இயற்றப் படவேண்டும். மாநிலத்தின் தனியார் துறையால் அல்லது பொதுத் துறையால் புதிய தொழில் நிறுவனங்கள் தொடங்கப்படுவதற்கு உரிமம் வழங்கும் அதிகாரம் மாநிலத்திற்கு மட்டுமே இருக்க வேண்டும். தற்போது செயலில் இருக்கின்ற மத்திய அரசு உரிமம் வழங்குகின்ற முறையானது, மாநிலங்களில் தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் தடையும் தீங்கும் செய்துள்ளது.

அயல் நாட்டின் கூட்டுடன் அல்லது அயல் நாட்டுக் கூட்டு இல்லாத மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்டன வாகத் தனியே ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொழில்கள் நீங்கலாக எந்தத் தொழில் நிறுவனத்தையும் தொடங்குவதற்கும் நடத்துவதற்கும் மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அந்நியச் செலாவணி ஒரு மொத்தமாக ஒதுக்கப் படவேண்டும். அது தொழில் நுட்பத் துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் வல்லுநர்களை மட்டுமே கொண்ட திட்ட ஆணைக் குழுவைக் கலந்தறிந்து நிதி ஆணைக்குழு பரிந்துரைப்பதன்மேல் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

திட்ட ஆணைக்குழு தொழில் நுட்ப விவரங்களை மட்டுமே கவனிக்க வேண்டும் ; நிருவாக அல்லது அரசியல் விவகாரங்களைக் கருதக் கூடாது. மாநிலத்திற்குத் திட்டங்களை வகுப்பதில் இறுதி அதிகாரம் மாநிலத்திற்கே இருக்க வேண்டும்.

IX. நெருக்கடிநிலை வகையுரைகள்

மாநிலங்களில் அரசமைப்புச் சட்டப்படிக்கான நிருவாகச் சீர்குலைவு (உறுப்பு 356) மாநிலங்களில் நிதி நெருக்கடி நிலை (உறுப்பு 360) ஆகியவை தொடர்பான வகையுரைகள் நீக்கப்பட வேண்டும்.

X. சட்டமும் ஒழுங்கும்

அண்மைக் காலங்களில் சில மாநிலங்களில் சட்டம் ஒழுங்குத் துறையில் மத்திய அரசும் தொடர்புடைய மாநில அரசுகளும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் நடந்துள்ளன. சட்ட ஒழுங்கையும் அமைதியையும் பராமரிப்பதற்கு மாநில அரசுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய முதன்மையான சாதனம் காவல் படையாகும். இரயில்வேக் காவலர், கிராமக் காவலர் உட்படக் காவல் பணி மாநிலக் காரியமாகும். ஒரு மாநிலத்திற்குள் பொது ஒழுங்கைப் பராமரிப்பது தொடர்பான மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் தகராறு ஏற்படுவதற்குக் காரணம் தொடர்புடைய மாநிலத்தைக் கலந்தறியாமல் சில நேர்வுகளில் மாநில அரசின் வெளிப்படையான விருப்பத்திற்கு முரணாகவும் மத்திய அரசு தன்னுடைய சேமக் காவற்படையை மாநிலங்களில் நிறுத்தி நடவடிக்கை மேற்கொள்வதேயாகும்.

மாநிலத்திற்குள் அமைதியைக் காப்பதற்கு மாநிலக் காவல் படையின் உதவியையே நாட வேண்டும். ஒரு மாநிலத்தில் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாப்பதில்

மத்திய அரசு தலையிடுவது, அரசமைப்புச் சட்டத்தின் வகையுரைகளுக்கு முரணானதாகத் தோன்றுகிறது. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பராமரிப்பதற்கு மத்திய சேமக் காவற்படையை மத்திய அரசு பயன்படுத்தக் கூடாது. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பராமரிப்பது காவலரின் அலுவலகையினால் அது மத்திய அரசின் சட்டமியற்று துறைக்கும் நிருவாகத் துறைக்கும் அப்பாற்பட்டதாகும். ஆயினும் தனிப்பட்ட குழுநிலைகளில் மத்திய சேமக் காவற் படையைக் கொண்டு வருமாறு மாநில அரசு வேண்டினால் மட்டுமே மத்தியச் சேமக்காவற்படை ஒருமாநிலத்திற்கு அனுப்பப்படவேண்டும்.

XI மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே நல்லுறவு

எடுத்துக்காட்டான ஒரு இணைப்பாட்சி முறையில் மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையில் நல்லுறவு நிலை பெற்றிருக்கும். அத்தகைய இணைப்பாட்சியில் மத்திய அரசும் மாநிலங்களும் சமமான நிலைகளை வகிக்கின்றன. அரசமைப்புச் சட்டத்தின் வகையுரைகளினால் மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள துறைகளில் அவை முழுமையான தன்னாட்சியைச் செலுத்த வேண்டும். தற்போதுள்ள அரசமைப்புச் சட்ட வகையுரைகள் மாநிலங்களின் தன்னாட்சியைக் கெடுதலாகப் பாதிக்கின்றன. மத்திய அரசின் ஆதிக்க நிலையும் அதன் விளைவாக மாநிலங்களின் சார்பு நிலையும் முற்றிலும் ஒழிந்து மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையிலான உறவில் சரியான சமநிலை இருப்பது மாநிலங்களுக்குத் தன்னாட்சியை உறுதிப்படுத்த அதிகாரப் பரவலுக்கு ஆதரவாகப் பெருமளவுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்குமிடையே சரியான இணக்கமான உறவை உறுதிப்படுத்துவதற்கு, முதலாவதாக மாநிலங்கள் தொடர்பாக மத்திய அரசுக்கு உயர்ந்த மேலாதிக்க நிலையினைக் கருதிக்கொண்டதன் அடிப்படையில்

அமைந்துள்ள அரசமைப்புச் சட்டத்தின் வகையுரைகள் எல்லாவற்றையும் நீக்கிவிடவேண்டும்.

XII. அரசமைப்புச் சட்டத் திருத்தம்

ஓர் இணைப்பாட்சி அமைப்பில், அரசமைப்புச் சட்டத்திற்கான எந்தத் திருத்தத்திலும் மாநிலங்கள் எப்போதும் முழு அளவில் தொடர்பு கொண்டு இருப்பதை உறுதி செய்வது அவசியமாகும்.

அரசமைப்புச் சட்டம் இதுவரை 23 திருத்தச் சட்டங்களினால் மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் சில அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட பெரிதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வகையுரைகளைக் கணிசமான அளவிற்கு மாற்றியமைத்துள்ளன. எனவே, இதனைக் கண்டிப்பான உறுதியுடையதாகக் கூற இயலாது.

திருத்தம் செய்யும் நடைமுறையில் மாநிலங்கள் எந்த அளவிற்குத் தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதே மிகவும் முக்கியமாகும். 368-வது உறுப்பின் வரம்புரையின்படி, சரிபாதி மாநிலங்களின் ஏற்பு தேவைப்படுகிறது. அதுவும் அந்த வரம்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ள வகையுரைகள் தொடர்பான திருத்தங்களுக்கு மட்டுமே அத்தகைய ஏற்பு தேவைப்படுகிறது. இணைப்பாட்சிச் செயற்பாடு நடைமுறையில் இருக்கையில், திருத்தம் செய்கின்ற நடவடிக்கைகளில் கணிசமான எண்ணிக்கையில் மாநிலங்கள் தொடர்பு கொள்வது பாதுகாப்பானதும் விரும்பத்தக்கதுமாகும்; மேலும் இந்த நடைமுறையை மிகவும் உறுதியானதாகவோ மிகவும்வலைந்து கொடுப்பதாகவோ ஆக்குதல் கூடாது. எனவே, அரசமைப்புச் சட்டத்திருத்தங்களுக்குக் குறைந்தது மூன்றில் இரண்டு பங்கு மாநிலங்கள் ஏற்பளிக்க வேண்டும் என்னும் விதியை வகுப்பது நலமுடையதாகும் என்று கருதப்படுகிறது. அரசமைப்புச் சட்டத்தில் மாறுதல் செய்யும் செயலில்

மாநிலங்களும் பங்கு கொள்கின்றன என்னும் உணர்வை இது அதிகரிக்கும். தவிர, இதனால் நிலையான தன்மை உறுதியாவதுடன் அரசமைப்புச் சட்டம் அவசரமாகத் திருத்தப்படுவதற்குத் தடையும் உண்டாகின்றது.

258வது உறுப்பின் வரம்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ள வகையுரைகளுக்கு மட்டும் ஏற்பளிப்புச் செயல்முறையை வரையறை செய்வதற்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லை. இணைப் பாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்ப, அரசமைப்புச் சட்டத்திற்கு எந்தத் திருத்தம் செய்வதாயினும், அத்திருத்தம் எத்தன்மையதாயினும், குறைந்தது மூன்றில் இரண்டு பங்கு மாநிலங்களின் ஏற்பு தேவை என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது.

XIII. இடைக்கால ஏற்பாடுகள்

மேலே ஆராயப்பட்ட காரியங்கள் அனைத்தின் பொருட்டு அல்லது அவற்றில் எவை பொருட்டாகிலும் மத்திய அரசின் நிருவாக அதிகாரங்களை மாநில அரசிடம் ஒப்படைப்பதற்காக 258வது உறுப்பின் (1)வது பகுதியின் ஆணையை நாடும் பிரச்சினையில், இறுதியான முடிவு எடுத்து நிறைவேற்றுவதற்கிடையில்—அவ்வாறு செய்யலாம் என்றே பதில் கூற வேண்டியுள்ளது.